

Flores para Antonio

Direcció i guió: Elena Molina, Isaki Lacuesta **País:** Espanya **Durada:** 98 min **Any:** 2025 **Gènere:** Documental **Intervencions de:** Alba Flores, Lolita, Rosario Flores, Ana Villa... **Música:** Alba Flores, Sílvia Pérez Cruz **Fotografia:** Juana Jiménez **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 28/11/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Una filla es disposa a buscar la veritat sobre qui va ser el seu pare, un músic llegendari, mort quan ella tenia 8 anys. Ell és Antonio Flores, ella la també cèlebre actriu Alba Flores. L'Alba va deixar de cantar en perdre l'Antonio i ara es disposa a recuperar la seva veu i la seva història, preguntant per primera vegada als seus familiars i amics. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Una de les línies de la filmografia del realitzador espanyol Isaki Lacuesta passa clarament per la música. La seva relació amb aquesta ha estat constant des de *La leyenda del tiempo* fins a *Segundo premio*, la majoria de vegades treballant en zona on ficció i documental es combinen de formes originals. **Flores para Antonio** és, dins aquest esquema, una pel·lícula més tradicional, una biopic familiar amb molt material d'arxiu, històries inèdites i una inusual càrrega dramàtica.

Codirigida per Elena Molina (*Archipiélago*), la pel·lícula és una mena d'investigació i recuperació de la vida d'Antonio 'El Loliyo' Flores, un dels fills de Lola Flores, cantant, guitarrista, compositor i també actor amb una vida intensa i complexa que va acabar molt abans del que s'esperava, ja que va morir als 33 anys poc després de la mort de la seva mítica mare. La que a partir d'aquests arxius vol saber més d'ell és la seva filla, l'actriu Alba Flores (*La casa de papel*), que tot just tenia vuit anys quan es va morir i que, tot i venir d'una família musical, ha deixat de cantar.

El documental recorre la història família travessant la fama, l'èxit i també algunes "intensitats" de la vida de l'Antonio a partir d'haver nascut al si d'una família molt famosa, ja que llavors la seva mare era potser la figura més popular i reconeguda del país. Hi haurà en aquest documental un recorregut d'entrevistes familiars (la seva mare, les seves tietes Lolita i Rosario, desenes de col·laboradors, amics i músics que van treballar amb l'Antonio, incloent-hi Joaquín Sabina i Ariel Rot, entre molts altres) i molt material d'arxiu que va des d'allò personal –súper-8 i vídeo familiar típic dels anys 90– fins als xous i les aparicions públiques i mediàtiques del seu pare.

L'Antonio va tenir una carrera marcada per clars alts i baixos. Èxits primerencs, desaparicions del mapa, consums problemàtics, retorns, recaigudes, una consagració com a compositor, un altre reingrés, sempre en aquest estil de cantautor rocker/gitano de cabell llarg, jaqueta de cuir, i cançons sentides d'arrel folk-rock amb tocs d'estil que es van anar tornant més locals amb el pas del temps. De fet, Rot recorda com de cridanera era la seva figura en uns anys 80 en què aquesta moda de "rocker hippy" havia passat de llarg, rebutjada per la modernitat de l'època però recuperada a inicis dels 90.

Flores para Antonio no és de les propostes més radicals i creatives que Lacuesta va fer servir en altres de les seves biografies o pel·lícules musicals i el seu registre per moments entra en un to emotiu/dramàtic una mica més convencional. S'entén, és clar, que l'estil respon també al personatge i al món que habitava, ja que l'Antonio es movia en un estil més tradicional i aquesta part d'"intensitat dramàtica" respon en part a aquest món. En aquest sentit, la pel·lícula s'adapta al tema i al personatge amb què treballa. I funciona d'acord amb els seus codis. El que no es negocia és l'honestetat. I això es respira a cada fotograma d'aquesta emotiva pel·lícula.

Diego Lerer – micropsiacine.com